

עפ"ת 26024/03/14 - מיכאל קבליס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 26024-03-14 קבליס נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת שירה בן שלמה
המערער מיכאל קבליס
נגד
המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור על גזר הדין של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' הש' אטליא וישקין), מיום 27.1.14, בת"ד 3751-12-11, בו הושתו על המערער 400 שעות של"צ, מאסר מותנה, קנס בסך 5,000 ₪, פסילה מלנהוג על טרקטורון לצמיתות ופסילה מלנהוג בכלל למשך 3 שנים. הערעור כוון כנגד רכיבי הקנס והפסילות. בטיעון בעל פה צומצם למשך הפסילות בלבד.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביוני 2009 הרכיב המערער על טרקטורון את חברו, ללא קסדה, מבלי שהיה רשאי להרכיב נוסע נוסף. בהגיעו לעקומה, איבד שליטה, עלה על המדרכה, התהפך והתנגש בקיר בטון. כתוצאה נחבלו השניים, שהיו בני 16 באותם הימים, חבלות קשות. פציעת החבר היתה פציעה קשה במיוחד, וכפי תאור בימ"ש קמא "... פציעת גולגולת ולמעשה כפסע היה בין תאונה זו לבין תאונה קטלנית".

העונש, שהינו מקל עד מאוד, לכל הדעות, הושת עקב שיהיו ניכר בין מועד ארוע התאונה למועד בו נשפט. כתב האישום הוגש בדצמבר 2011. ואולם, בהיות המערער קטין באותם הימים, נדרש אישור היועמ"ש להגשת כתב אישום, בחלופ למעלה משנה ממועד הארוע, וזה ניתן רק בפברואר 2013 והוגש לבית המשפט באפריל.

בימ"ש קמא התייחס, ובצדק, לחלופ הזמן כגורם המחייב חריגה לקולא ממתחם העונש הראוי, אשר נע, להערכתו, בין מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות למאסר למשך 12 חודשים בפועל.

נסיבותיו האישיות, מצבו הגופני, הנפשי והרגשי של המערער והשלכות ארוע התאונה על התנהלותו סמוך אחרי וכיום פורטו בתסקיר שרות המבחן לנוער ועמדו לנגד עיני ביהמ"ש. מצבו של חברו, הנפגע, לא הובהר עד תום, כאשר קרוב לוודאי, בשוגג, מכתבם הרגיש של הוריו לא הועבר לעיונו.

צוין "אשר לנפגע - בעובדה שנמסרה לביהמ"ש לפיה משרת בהתנדבות בצה"ל, יש כדי להצביע על נס שיקומו". כדברי

משפחתו, אכן מדובר ב"נס רפואי", אך אין בכך כדי למצות את מצבו ואת השלכות התאונה עליו ועל בני משפחתו.

ב"כ המערער ביקש לקרוא את דברי משפחת הנפגע בזהירות יתרה. ציין כי אמו עשתה כל שביכולתה על מנת לחבל בחיי המערער. טען שהנפגע ומשפחתו הפכו אחרי התאונה לשונאים והבהיר שהוא, מבחינתו, העביר מכתב התנצלות.

איני רואה עין בעין את הדברים. האם עשתה כל שביכולתה כדי לשקם את חיי בנה שנפגע כל כך קשה ואת חיי המשפחה. אין ספק בליבי שהיה קיים כעס רב אך כיום, כפי המובהר במכתב, אין הם מבקשים נקמה. הפריע להם שהמערער ממשיך את חייו כרגיל בעוד בנם, אשר לא פעם התעניין במצבו, נותר מאחור, כאשר עוד נכונה לו דרך ארוכה ומפותלת לעבור. אף אם הדבר לא נעשה עד היום, כאשר מהתסקיר עלה רצון המערער לבקש סליחה, נראה כי לא די במכתב ההתנצלות ורצוי לבחון אפשרות של נקיטה בהליכי צדק מאחה דוקא ובמיוחד במקרה הזה. השניים היו חברים, נפגעו קשה ומתמודדים עם שיקום ארוך ומייגע.

אשר לעונש, חסד רב נעשה עמו משלא הושת רכיב של מאסר נוכח חלוף הזמן. גם לגבי רכיבי הפסילה, 3 שנים למי שאך הוציא רשיון נהיגה וגרם לתאונה כה קשה הינו מקל עד מאוד. בפרט כאשר מניין הפסילה החל מיוני 2013, שאז ממילא לא יכל לנהוג בשל מצבו הרפואי, בעקבות התקף אפילפסיה. אשר לטרקטורון, פסילה לצמיתות היא אכן פסילה משמעותית, בטח לבחור צעיר בן 16 עת ביצע את התאונה, המתגורר בישוב חקלאי, הזקוק, עפ"י הנתען, לטרקטורון ככלי עבודה.

ועדיין, איני רואה להקל ברכיב זה. המערער, חרף גילו הצעיר, קיבל לידי רשיון לכלי רכב, שיש בו כדי להמית, בהנחה כי הוא אחראי ובשל דיו לנהיגה באותו השלב. הנחה אשר הוכיחה עצמה, למרבה הצער, כשגויה. זו האמירה היחידה בגזה"ד שיש בה כדי להצביע על חומרת הדברים וכדי להוות גורם מאזן לרכיבים האחרים בהם הקל בימ"ש קמא עד מאוד. משכך, אין מקום להתערב באותה אמירה, באותו מסר חינוכי ערכי, ואין מקום לקצוב את משך הפסילה, אף לא לגביו. אין לשכוח שאת תוצאות התאונה ישא ונושא החבר על גופו ובנפשו מידי יום ביומו וזה המעט שיכול להזכיר למערער ולסובבים אותו את אותו יום מר ונמהר.

סוף דבר, הערעור נדחה.

פסה"ד יועבר לשרות המבחן על מנת לשקול הליכי צדק מאחה, ככל שהצדדים יביעו נכונות ורצון ליטול בו חלק, בתקווה שיביעו.

המזכירות תסרוק את מכתב ההורים - במ/1.

ניתן היום, י"ז סיוון תשע"ד, 15 יוני 2014, בנוכחות הצדדים.

ניתן בנוכחות המערער, ב"כ עו"ד עמיקם לויטן וב"כ המשיבה עו"ד אופיר פחימה.